

[Westermann.]

Aaret. Hvis man herfra trækker Forlystelsesafgiften, der bliver ca. 800 000 Kr., Filmsafgiften, som bliver 600 000 Kr., regner med, at Afskrivning og Forrentning af Teatret, der har kostet ca. 2 Mill. Kr., som skal afskrives i Løbet af 20 Aar, udgør 200 000 Kr., og endvidere regner med 1 000 Kr. til Husleje og Drift pr. Dag, hvilket formentlig maa være sat meget højt, kommer man op paa en samlet Udgift paa 1 965 000 Kr. og en Fortjeneste for den paagældende Bevillingshaver paa godt og vel $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. om Aaret.

Nu kan man selvfølgelig ikke regne med, at Teatret fortsat kan have den samme Fyldningsprocent som i den Tid, Hr. Svend Nielsen selv har gjort Rede for, og ikke mindst gælder dette for Sommermaanederne, hvor Teatrene har en langt ringere Fyldningsprocent end om Vinteren. Men selv om man i Stedet for det Tal, Hr. Svend Nielsen udtalte, han stadig har og har haft fra Teatrets Aabning, nemlig 7 000—10 000 Kr., regner med 5 000 Kr. i daglig Spilleindtægt, og ser helt bort fra de andre Indtægter, Teatret har, vil man komme til en samlet Spilleindtægt paa 1,8 Mill. Kr. Og naar man deraf har afholdt den tilsvarende Forlystelsesafgift og Filmsafgift og de 200 000 Kr. til Afskrivning og Forrentning og det før nævnte Beløb 1 000 Kr. daglig, altsaa 365 000 Kr. om Aaret, til Driften, vil der alligevel tilbage blive en Fortjeneste til den paagældende paa ca. 350 000 Kr. om Aaret.

Efter disse Indtægter vilde der, selv efter den Skala, som vi har opstillet i Ændringsforslaget under Nr. 15, blive en Afgift til svare af det største Beløb, jeg nævnte, paa 360 000 Kr. til Filmsfonden om Aaret, og af det mindste, altsaa hvor den daglige Spilleindtægt er 5 000 Kr., vilde det blive en Afgift paa 160 000 Kr. om Aaret. Herefter resterer en Fortjeneste til den paagældende Bevillingshaver paa henholdsvis 400 000 og 200 000 Kr., som skulde anvendes til Produktion af danske Films. Og det maa jo dog anses for at være en meget rundelig Statssubvention til en Virksomhed som Palladium A/S.

Jeg vil gerne her stille et Spørgsmaal — det er ogsaa blevet stillet før —, nemlig dette: Hvilken Indsats har dette Selskab overhovedet gjort, som kan berettiggende det til en Statssubvention af et saadant Omfang, som der her er Tale om? De Films, som er optaget af Palladium A/S er alle karakteriseret som det laveste, der er præsteret herhjemme. Der er blevet sagt mange

Ord fra alle Sider under denne Sags første Behandling om en Film som „Flaadens blaa Matroser“ og mange andre Films, der er optaget af dette Selskab, saa dette Selskabs Standard berettiger saa sandelig ikke til en Statsunderstøttelse af et saadant Format. Man stiller sig det Spørgsmaal: Hvilken Indsats vil saa i Fremtiden blive krævet af dette Selskab, for at det kan faa den fremtidige Afgiftsfrihed? Kræver man virkelig ikke under de nye Lovforhold noget af et saadant Selskab? Dertil maa der svares nej. Der stilles ikke andet Krav, end at man skal opretholde den Produktion, man har i Øjeblikket, og som efter alt at dømme har været ganske lønnende, og som altsaa havde kunnet klare sig uden nogen Bevilling.

I øvrigt gaar Forslaget om Afgiftsfrihed her langt ud over Kommissionsindstillingen, der udtrykkeligt udtaler, at man ikke anser det for rimeligt, ej heller for nødvendigt, at der ydes Produktionsselskaberne andet Tilskud end det, der ligger i, at de har en Bevilling. Naar tilmed disse Produktionsselskaber har faaet de allerbedste og fedeste Bevillinger her i Byen, nemlig Bevillinger til den indre By, vil man komme op til Indtægter af omtrent det Format, her er Tale om, og som jeg maa anse for absolut tilstrækkelige, naar der er Tale om en Filmsproduktion, som normalt for Palladiums Vedkommende er ca. 3 Films, for Nordisk Tonefilm A/S 3—4 og for Asa's Vedkommende 2—3 Films om Aaret. Det vil sige, at man gennem disse Bevillinger og den meget store Statssubvention har betinget sig en dansk Produktion paa alt i alt 7—8 Films om Aaret.

Jeg kan ikke sige andet, end at det maa være svært for Menigmand at forstaa, at der ved denne ejendommelige gunstige Stilling for Produktionsselskaberne alene er taget saglige Hensyn. Den stejle Fastholden af denne Afgiftsfrihed fra Regeringspartiernes Side maa i særlig Grad synes en urimelig og umaadelig Begunstigelse af de paagældende Selskaber. En saadan Statssubvention til nogle faa Films udelukker nemlig helt nyt Initiativ. Det udelukker nye Kræfter fra at komme til, og det udelukker, at ny Kapital bliver investeret i dansk Filmsproduktion. Den Konkurrence, der derved bydes nye Producenter, er alt for haard. De her nævnte Selskaber kan tage baade to og tre Fiaskoer i Træk, og Staten betaler hele Underskuddet derved. Hvis et nyt Selskab eller en ny Person forsøgte at oparbejde en dansk Filmsproduktion, vilde en enkelt Fiasko betyde Ruin. Naar man